

ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ Γ' ΤΑΞΗΣ
ΕΝΙΑΙΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 2000
ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ
ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ: ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1. Μετάφραση

Αν λοιπόν υπήρχαν δύο δακτυλίδια και το ένα το φορούσε ο δίκαιος και το άλλο ο άδικος, κανείς δεν θα ήταν, όπως πιστεύουν, τόσο ακέραιος (χαλύβδινος), ώστε να μπορεί να παραμείνει (πιστός) στη δικαιοσύνη και να έχει την τόλμη να μένει μακριά από τα ξένα πράγματα και να μην τα αγγίζει, ενώ θα του ήταν δυνατό και να παίρνει άφοβα από την αγορά ό,τι ήθελε, και μπαίνοντας στα σπίτια να δημιουργεί ερωτικές σχέσεις με όποιον θα ήθελε, και να σκοτώνει και να βγάζει από τη φυλακή όποιους ήθελε και τα άλλα να τα πράττει ανάμεσα στους ανθρώπους, σαν να είναι ισοδύναμος με το θεό. Έτσι βέβαια ενεργώντας (ενν. ο δίκαιος), δεν θα έκανε τίποτε διαφορετικό από τον άλλο (ενν. τον άδικο), αλλά και οι δύο θα βάδιζαν τον ίδιο δρόμο. Και βέβαια θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος ότι αυτό (είναι) μεγάλη (ολοφάνερη) απόδειξη, για το ότι κανείς δεν είναι δίκαιος με τη θέλησή του αλλά επειδή αναγκάζεται, επειδή (ενν. το να είναι κανείς δίκαιος) στην ιδιωτική ζωή (ή από την άποψη του ατομικού συμφέροντος) δεν είναι αγαθό, αφού, όπου ο καθένας νομίζει πως είναι σε θέση να αδικεί, αδικεί.

Παρατηρήσεις

B 1. Η χρήση της λέξης ισόθεον είναι ειρωνική, όπως φαίνεται από το είδος των δραστηριοτήτων που περιγράφονται. Ο Γλαύκων εξισώνει με τους θεούς τον άνθρωπο που, έχοντας στην κατοχή του το μαγικό δακτυλίδι του Γύγη, θα μπορούσε να ικανοποιεί όλες τις επιθυμίες του. Με τη φράση αυτή αίρει οποιοδήποτε περιορισμό στη δράση του ανθρώπου.

Σύμφωνα με τις λαϊκές αντιλήψεις του αρχαίου κόσμου οι θεοί μπορούσαν να πράττουν τα πάντα. Έτσι για παράδειγ-

μα, ο Δίας έσμιξε ως χρυσή βροχή ερωτικά με τη Δανάη, ο Διώνυσος απελευθέρωσε τις Βάκχες που είχε φυλακίσει ο Πενθέας κ.τ.λ. Με ανάλογο τρόπο, ο άνθρωπος που έχει γίνεi κάτοχος μιας τόσο μεγάλης δύναμης, ενεργεί χωρίς το φόβο της τιμωρίας. Τα "κατορθώματα" του, όμως, είναι πράξεις άδικες και ανήθικες, που γίνονται σε βάρος των συνανθρώπων του και από ιδιοτέλεια.

Ο Πλάτων χρησιμοποιώντας ειρωνικά τη λέξη *ισόθεον* για τον κάτοχο του δακτυλιδιού στηλιτεύει μια κατηγορία ανθρώπων που μπορούσε να πράττει ό,τι επιθυμούσε, τους τυράννους. Η απόλυτη και ανεξέλεγκτη εξουσία που κατείχαν, τους διέφθειρε, με αποτέλεσμα να διαπράττουν κάθε είδους ανοσιούργημα και να πιστεύουν ότι βρίσκονται πάνω από τους θεσμούς και τους νόμους και ότι θα παραμείνουν ατιμώρητοι ως το τέλος για τις ανόσιες και ιδιοτελείς πράξεις τους.

- B 2.** Με βάση το μύθο καταλήγει στην επιγραμματική διατύπωση «οὐδείς ἐκὼν δίκαιος», που συνοψίζει τη θεωρία του σοφιστή Θρασύμαχου (το συμφέρον του ισχυρού καθορίζει το τι είναι δίκαιο) και παρουσιάζει, στην πραγματικότητα, τις απόψεις των αριστοκρατικών κύκλων της Αθήνας. Από αυτό το συμπέρασμα φαίνεται ότι δεν αναγνωρίζει σε κανέναν άνθρωπο τη δυνατότητα να είναι πράγματι δίκαιος και να επιλέγει τη δικαιοσύνη ως τρόπο ζωής. Ισχυρίζεται ότι ο άνθρωπος εφαρμόζει τους κανόνες του δικαίου όχι από προτίμηση αλλά επειδή δεν έχει άλλη επιλογή και έχει φυσική ροπή προς την αδικία. Μεταφέρει τις αριστοκρατικές αντιλήψεις της εποχής του για τη θεμελίωση της κοινωνίας των ανθρώπων σ' ένα κοινωνικό συμβόλαιο, δηλ. στην υποκριτική σύμβαση «μὴτε ἀδικεῖν μὴτε ἀδικεῖσθαι», που αναγκάζει τον άνθρωπο να συμμορφώνεται με τη "συμβατική ηθική", όταν η συμπεριφορά του εκτίθεται στη θέα των συνανθρώπων του. Σύμφωνα με τη θεωρία του Γλ., όταν ο άνθρωπος είναι βέβαιος ότι μπορεί να αδικεί χωρίς να υφίσταται τις συνέπειες, τότε μεταπίπτει στην ηθική της "φύσης", παραδίδεται δηλ. στη φυσική ροπή του, την πλεονεξία.

Η άποψη του Γλ. έρχεται σε αντίθεση με την αισιόδοξη σωκρατική άποψη, που δέχεται και ο Πλάτωνας "οὐδείς ἐκὼν κακός", δηλ. ότι κανείς δεν διαπράττει το κακό με τη θέλησή του . Η θέση αυτή του Σωκράτη για την ηθική συμπεριφορά του ανθρώπου είναι προέκταση της θεωρίας του για τη γνώση. Η αρετή είναι γνώση. Είμαστε σε θέση να επιτελέσουμε το καλό εφόσον ξέρουμε τι είναι καλό. Ο Σωκράτης λοιπόν πιστεύει ότι η γνώση του καλού ανοίγει το δρόμο για τη σωστή πράξη, άρα και την ευδαιμονία. Αν η αρετή μπορεί να διδαχτεί, είναι μια μορφή γνώσης. Αρκεί βέβαια να γνωρίζει κανείς την αρετή, το αγαθό για να το πράξει. Και επειδή ο άνθρωπος από τη μια επιθυμεί ό,τι τον ευχαριστεί και τον οδηγεί στην ευδαιμονία, το αγαθό από την άλλη οδηγεί στην ευδαιμονία, άρα όλοι οι άνθρωποι πράττουν το αγαθό, εφόσον το γνωρίζουν. Κανείς δεν είναι τόσο επιπόλαιος , ώστε να πράττει εκούσια το κακό όταν βέβαια γνωρίζει ότι είναι κακό, και να προτιμά τη νόσο από την υγεία της ψυχής. Επομένως οι κακοί είναι αμαθείς και παρασύρονται στο κακό εξαιτίας της άγνοιας τους και όχι της διάθεσής τους να το πράξουν. Σε αυτό το συλλογισμό φαίνεται η νοησιαρχική βάση της αρετής κατά το Σωκράτη.

Ο Γλ. αντίθετα, θεωρεί ότι η αρετή είναι προϊόν εξαναγκασμού και φόβου, βιασμός της ανθρώπινης φύσης. Κατά την άποψη του Σωκράτη η αρετή και το δίκαιο είναι προϊόν της ελεύθερης βούλησης του ανθρώπου και επομένως με την κατάλληλη αγωγή και τη σωστή παιδεία οι άνθρωποι μπορούν να κατακτήσουν την αρετή και να δημιουργήσουν κοινωνίες δικαίου.

Ο Γλ. για να τεκμηριώσει τη θέση του ισχυρίζεται ότι:

- α) η δικαιοσύνη είναι ασυμβίβαστη με το προσωπικό συμφέρον ,επειδή
- β) ο καθένας όπου μπορεί να αδικήσει και να αποφύγει την τιμωρία, αδικεί, επειδή
- γ) κάθε άνθρωπος πιστεύει ότι η αδικία τον ωφελεί ατομικά πολύ περισσότερο από τη δικαιοσύνη, επειδή

δ) αν κάποιος αποκτούσε τη δύναμη να αδικεί ατιμώρητα και δεν την χρησιμοποιούσε, θα φαινόταν ανόητος και αθλιότατος στους "έξυπνους". Και ο έπαινος μάλιστα του δικαίου ανθρώπου μπροστά στους άλλους είναι υποκριτικός και γίνεται από φόβο μήπως αδικήσει και αυτούς.

Ολόκληρος ο υποστηρικτικός συλλογισμός του Γλ. δομείται σε αιτιολογικές κρίσεις που καταλήγουν στη γνώμη των πολλών, την κοινή αντίληψη, η οποία σύμφωνα με το Σωκράτη και τον Πλάτωνα, δεν είναι επαρκής αποδεικτικός όρος.

B 3. Η απάντηση βρίσκεται στην εισαγωγή του σχολικού βιβλίου σελ. 100, ενότητα 13 , "Η δικαιοσύνη". « Η ιδεώδης πολιτεία ... και δεν πολυπραγμονεί»

B 4. Βούλομαι: ἐθέλω (ἐπιθυμῶ, γλίσχομαι, μαστεύω, ἐφίεμαι)
Φημί: λέγω (φράζω, ἀγορεύω, φάσκω)
Οἶομαι: νομίζω (δοκῶ, ἡγοῦμαι , ὑπολαμβάνω)
Φόβος: δέος
Δρῶ: πράττω (ποιῶ, ἐργάζομαι)

2 Μετάφραση Αγνώστου Κειμένου

Ότι όμως ταιριαστά (νόμιμα) κατέχουμε την εξουσία, ο λόγος γι' αυτό (το θέμα) είναι πολύ πιο σύντομος και περισσότερο δεδομένος (αποδεκτός). Γιατί ποιός δε γνωρίζει ότι ο Τεύκρος από τη μια, ο αρχηγός του γένους μας, αφού πήρε μαζί του τους προγόνους των άλλων πολιτών, αφού έπλευσε εδώ και έκτισε την πόλη γι' αυτούς και τη χώρα μοίρασε, ο πατέρας Ευαγόρας από την άλλη, αφού άλλοι έχασαν την εξουσία, την ανέκτησε (την πήρε πίσω) πάλι, αφού υπέστη τους πιο μεγάλους κινδύνους, και τόσο πολύ μετέβαλε την κατάσταση, ώστε να μην εξουσιάζουν πλέον τυραννικά οι Φοίνικες τους Σαλαμινίους, αλλά όποιων ακριβώς ήταν (η βασιλεία) αρχικά , αυτοί και τώρα να κατέχουν τη βασιλεία;

Γ 2 α) ὁμολογούμενος: ὁμολογουμένη
 πλεύσας: πλεύσασα
 ἀπολεσάντων: ἀπολεσασῶν
 ὑποστάς: ὑποστᾶσα

β) <u>Ρήματα</u>	<u>Ενεστώτας</u>	<u>Μέλλοντας</u>
Κατένειμεν	κατανέμει	κατανεμεί
Ἀνέλαβεν	ἀναλαμβάνει	ἀναλήψεται
Μετέστησεν	μεθίστησι(ν)	μεταστήσει

Γ 3 Ἀπολεσάντων: επιρρηματική χρονική μετοχή, δηλώνει το προτερόχρονο σε σχέση με το ρήμα που προσδιορίζει, γενική απόλυτη, με υποκείμενο της το "ἑτέρων" (Σημ. Η μετοχή θα μπορούσε να θεωρηθεί και εναντιωματική).

Τοσοῦτον: αιτιατική ως επιρρηματικός προσδιορισμός του ποσού στο ρήμα "μετέστησεν".

Σαλαμινίων: αντικείμενο του απαρεμφάτου "τυραννεῖν" που λαμβάνεται ως ρήμα της συμπερασματικής απαρεμφατικής πρότασης.

ᾧνπερ: γενική κατηγορηματική κτητική μέσω του συνδετικού ρήματος ᾧν στο εννοούμενο υποκείμενο του ρήματος η "βασίλειά".

Τήν ἀρχήν: αιτιατική ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο ρήμα "ᾧν".